

Žemaitišks ruomansos

Nebatmēno nieka. Tik raukšlēs jau renkas...
Ēr akis, ēr žuodē – kāp kondis i švēisa.
Nebvuožuojo nieka. Nuors tērpst tava ronkas,
Paruodiosēs plēka ēr gelontē tēisa.

Tik rodou, kāp lapa begruobstidams vieji,
Tik ons keravuo ne tik dēina – ēr nakti:
Ons klūpuo po longo kāp kuoks ēšpruotiejēs –
Nu ašaru mona nebaiduos sošlaptē.

Ons vēns toravuo mon, ka sapnie aš kauko –
Kāp paršauta vēlkē – kraujoujontē šērdē.
Būk spakainos – tavēs jau senē neblauko!..
Nuors kažēn, a to kumat nuors moni girdi...

Nestruošīsio – nebier ni diel kuo, ni ož kou.
Mon ruoduos, gīvenēms tebova tik kinē –
Ne vedo tou sobata toncio ēšmuokuov.
Tau rasint ne pērma... Vo mon – paskutini.

Je kumat regiesi, kaštanams pražīdos,
Pri slēnkstē sostingosē rītmetē rasa,
Pavierīk – tēik senē to esi paklīdēs!..
Ka čiesa pargrīžtē par omžio nebrasi.